

Sygn. akt SNO 22/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Wiesław Kozielowicz (sprawozdawca)

Sędziowie: SSN Iwona Koper

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu zażalenia **W. Z.**

na zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego
z dnia 4 lutego 2015 r.,

o uznaniu za bezskuteczny wniosek o przywróceniu terminu do złożenia zażalenia
na postanowienie tego Sądu z dnia 3 lutego 2014 r.

w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 3 lutego, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. umorzył, wszczęte wobec W. Z. – sędziego Sądu Rejonowego, postępowanie dyscyplinarne w zakresie tego, że we wrześniu 1997 r. w B. polecił księgowej B.H.U. „P.” K. G. sporządzenie rachunku uproszczonego nr [...] za rzekomo wykonane przez w/w firmę remontu jego mieszkania, celem przedłożenia przez niego rachunku w Urzędzie Skarbowym dla uzyskania zwrotu podatku VAT, pomimo tego, że remont taki nigdy przez w/w firmę nie został przeprowadzony i rachunek ten w miejscu uprawnionego do odbioru podpisał, czym rażąco uchybił godności urzędu.

Zarządzeniem z dnia 4 lutego 2015 r. Prezes Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, uznał za bezskuteczny wniosek W. Z. z dnia 3 czerwca 2014 r. o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r.

W zażaleniu na to zarządzenie, W. Z. wnosi o jego uchylenie i nadanie biegu wnioskowi o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt SNO 50/14, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wskazał, że zbadanie zasadności wniosku W. Z. o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia musi być poprzedzone ustaleniem, że wniosek ten został złożony z zachowaniem terminu zawitego określonego w art. 126 § 1 k.p.k., tj. przed upływem siedmiu dni od ustania przeszkody uniemożliwiającej jego zgłoszenie. Jest to warunek formalny wniosku o przywrócenie terminu, którego niezachowanie powoduje, że wniosek taki stanowi czynność prawnie bezskuteczną w rozumieniu art. 122 § 1 k.p.k. i nie polega merytorycznemu rozpoznaniu.

Mając na uwadze powyższe wiążące wskazanie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, Prezes Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego prawidłowo ustalił, że dopiero w dniu 3 czerwca 2014 r., uzupełniając braki formalne pisma w trybie art. 120 § 1 k.p.k., W. Z. przesłał do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego podpisane zażalenie i jednocześnie dołączył do niego wniosek o przywrócenie terminu do jego złożenia bez żadnego uzasadnienia z jakiego powodu nastąpiło niedotrzymanie przez niego terminu zawitego. W okresie od 14 marca 2014 r. do 3 czerwca 2014 r. W. Z. prowadził korespondencję z Sądem Apelacyjnym – Sądem Dyscyplinarnym w tym w dniu 21 marca 2014 r. złożył odwołanie od wyroku tego Sądu z dnia 3 lutego 2014 r.

Powyższe okoliczności, wbrew pogładowi z zażalenia, dowodzą iż czynność procesowa (złożenie w dniu 3 czerwca 2014 r. wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 lutego 2014 r. została dokonana po upływie siedmiu dni od ustania przeszkody uniemożliwiającej jej wykonanie w terminie.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny postanowił jak na wstępie.